

Tunsin syleilyn; sen lempeän kosketuksen, ne väristykset mitä sain kun hän silitteli selkääni. Hieman epätasaisesti sykkivä sydän löi rinnassani hänen vahvan ja tasaisen sykkeensä rinnalla. En uskaltanut nostaa katsettani; pelkäsin näkeväni vain tyhjää, niin tyhmältä kuin se kuulostaakin. Yhtäkkiä lämmin, ruskean nahkahanskan verhoama käsi nosti leukaani. Siinä hän oli; kaikessa ihanuudessaan. Hiukset sekaisin kuten aina, lyhyt parransänki kiersi leuan kautta pulisongilta toiselle. Hymy oli kuitenkin tavanomaista vaisumpi; aloin jo hätääntyä. Loppuisiko tämänkertainen tapaamisemme jo tähän? Hänen olemuksensa alkoi heiketä; kosketus katosi vähitellen ja partaveden tuoksu kaikkosi. -Ei... ei... . . . -Ole kiltti, ole kiltti... hoin hoitajalle pitäen käsiä rinnallani, jalat ristissä keinuttaen itseäni sängyllä kun tuijotin hoitajan sääliiviin ruskeisiin silmiin. -Et voi elää menneessä, hoitaja sanoi, jo varmaankin tuhannennen kerran. -Jos nyt kuitenkin... tarvitsen häntä... Ja kuten aina ennenkin, hoitaja kaikessa sääliissään pumppasi minuun jälleen kerran annoksen turruttavaa ainetta. Jo puolihorteessa saatoin nähdä hänen kasvonpiirteidensä voimistuvan. Hymy kasvoillani palasin hänen lämpimään syliinsä, ja taustalta erotin lääkekärryn kolinan hoitajan poistuessa huoneestani.